

“मीठे बच्चे— देह-अभिमानमा आउनाले नै मायाको थप्पड लाग्छ, देही-अभिमानी रह्यौ भने बाबाको हर श्रीमतको पालना गर्न सक्नेछौ।”

प्रश्नः— बाबाको पासमा दुई प्रकारका बच्चाहरू छन्, ती कुनचाहिँ हुन्?

उत्तरः— एकथरी बच्चाहरू छन्, जो बाबाबाट वर्सा लिने पूरा-पूरा पुरुषार्थ गर्छन्, हर कदममा बाबाको राय लिइरहन्छन्। दोस्रोथरी फेरि यस्ता पनि छन्, जो बाबा सँग सम्बन्ध विच्छेद गर्ने पुरुषार्थ गर्छन्। कोही छन् जो दुःखबाट छुट्नको लागि बाबालाई धेरै याद गर्छन्, कोही फेरि दुःखमा फँस्न चाहन्छन्। यो पनि आश्चर्य छ नि।

गीतः— महफिल में जल उठी शमा...

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत त धेरै पटक सुनेका छन्। नयाँ बच्चाहरू फेरि पहिलो पटक सुनेका छन्। जब बाबा आउनु हुन्छ, तब आफ्नो परिचय दिनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई परिचय मिलेको छ। जान्दछन्— अहिले हामी बेहदका माता-पिताका सन्तान बनेका छौं। अवश्य मनुष्य सृष्टिको रचयिता माता-पिता हुनु पर्छ। तर मायाले मनुष्यको बुद्धिलाई बिलकुल मारिदिएको छ। यति साधारण कुरा पनि बुद्धिमा रहँदैन। भन्न त सबैले भन्छन्— हामीलाई भगवानले पैदा गर्नु भएको हो। त्यसैले अवश्य मात-पिता हुनु पर्ने हो! भक्तिमार्गमा याद पनि गर्छन्। हर धर्मावलम्बीहरूले गड फादरलाई अवश्य याद गर्छन्। भक्त आफैं त भगवान् हुन सक्दैनन्। भक्तहरूले भगवानको साधना गर्छन्। परमात्मा त अवश्य सबैको एकै हुनु पर्ने हो अर्थात् सबै आत्माहरूका पिता त एक हुनु हुन्छ। सबै शरीरहरूको एउटै पिता हुन सक्दैन। ती त अनेक पिताहरू छन्। आफ्नो शारीरिक पिता हुँदा-हुँदै पनि “हे ईश्वर” भनेर याद गर्छन्। बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ— मनुष्यहरू बेसमझ छन्, जसले बाबाको परिचय नै भुलेका छन्। तिमीलाई थाहा छ— स्वर्गका रचयिता अवश्य एकै बाबा हुनु हुन्छ। अहिले कलियुग हो। कलियुग अवश्य विनाश हुन्छ। ‘प्रायः लोप’ अक्षर हर कुरामा आउँछ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— सत्ययुग अहिले प्रायः लोप छ। ठीक छ, फेरि प्रश्न उठ्छ— सत्ययुगमा देवताहरूलाई यो सत्ययुग प्रायः लोप भएर फेरि त्रेता हुन्छ भन्ने थाहा होला? हुँदैन, त्यहाँ त यो ज्ञानको आवश्यकता नै हुँदैन। यो कुरा कसैको बुद्धिमा पनि छैन— सृष्टिको चक्र कसरी घुम्छ, हाम्रो पारलौकिक बाबा को हुनु हुन्छ? यो तिमी बच्चाहरू नै जान्दछौ। मनुष्यले गाउँछन्— तिमी माता-पिता हामी बालक तिमी... तर जानेका छैनन्। भन्नु पनि नभने बराबर हुन्छ। बाबालाई भुलेका छन् त्यसैले अनाथ बनेका छन्। बाबा हरेक कुरा सम्झाउनु हुन्छ। कदम-कदम श्रीमतमा चल। नत्र मायाले कुनै समय ठूलो धोका दिन्छ। माया हो नै धोकेबाज। मायाबाट मुक्त गर्नु यो बाबाको नै काम हो। रावण त हो नै दुःख दिनेवाला। बाबा हुनुहुन्छ सुख दिनेवाला। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— मनुष्य दुःखी बन्नको लागि बिवाहमा कति खर्च गर्छन्! जो पवित्र बिरुवा छन् उनीहरूलाई अपवित्र बनाउने पुरुषार्थ गर्छन्। यो पनि तिमी बुझ्न सक्छौ, दुनियाँले बुझ्दैन। यो विषय सागरमा डुब्नको लागि कति समारोह गर्छन्। उनीहरूलाई यो थाहा छैन— सत्ययुगमा यो विष (विकार) हुँदैन। त्यो हो नै क्षीरसागर। यसलाई विषय सागर भनिन्छ। त्यो हो सम्पूर्ण निर्विकारी दुनियाँ। हुन त त्रेतामा दुई कला कम भएका हुन्छन्, तैपनि

२०७५ मंसिर १० सोमबार २६-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
त्यसलाई निर्विकारी दुनियाँ भनिन्छ। त्यहाँ विकार हुन सक्दैन किनकि रावणको राज्य द्वापर देखि नै सुरु
हुन्छ। आधा-आधा छ नि। ज्ञान सागर र अज्ञान सागर। अज्ञानको पनि सागर छ नि।

मनुष्य कति अज्ञानी छन्। बाबालाई पनि चिनेका छैनन्। केवल भनिरहन्छन्— यो गर्नाले भगवान्
मिल्नुहुन्छ। मिल्न त केही पनि मिल्दैन। टाउको दुखाउँदा-दुखाउँदै दुःखी, अनाथ बन्छन् तब नै फेरि म
नाथ आउँछु। नाथ नहुँदा माया अजिङ्गरले सबैलाई खाइदिएको छ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ माया धेरै
धोकेबाज छ। धेरैलाई धोका मिल्छ। कसैलाई कामको थप्पड, कसैलाई मोहको थप्पड लाग्छ। देह-
अभिमानमा आउनाले नै थप्पड लाग्छ। मेहनत छ नै देही-अभिमानी बन्नमा त्यसैले बाबा घरी-घरी
भन्नुहुन्छ— सावधान, मन्मनाभव। बाबालाई याद गरेनौ भने मायाले थप्पड लगाइदिन्छ, त्यसैले निरन्तर
याद गर्ने अभ्यास गर। नत्र मायाले उल्टो कर्तव्य गराइदिन्छ। ठीक-बेठीकको बुद्धि त मिलेकै छ। कहीं
अलमलियो भने बाबा सँग सोध। टेलिग्राममा, चिठीमा अथवा फोनमा पनि सोध्न सक्छौ। फोन बिहानै
छिटै मिल्न सक्छ किनकि त्यस समय तिमी बाहेक बाँकी सबै सुतिरहेका हुन्छन्। त्यसैले तिमी फोनमा
सोध्न सक्छौ। दिन-प्रतिदिन फोन आदिको आवाज पनि सुधिरहेको छ। तर सरकार गरिब छ भने खर्च
पनि यस्तै गर्छ। अहिले त सबै जीर्ण, तमोप्रधान छन् फेरि पनि खासगरी भारतवासीहरूलाई किन रजो-
तमोगुणी भनिन्छ? किनकि यहीं नै सबै भन्दा धेरै सतोप्रधान थियो। दोस्रो धर्मवालाहरूले न यति धेरै
सुख देखेका छन्, न दुःख देख्नु छ। उनीहरू अहिले सुखी छन् त्यसैले यति धेरै अनाज आदि
पठाइरहन्छन्। उनीहरूको बुद्धि रजोप्रधान छ। विनाशको लागि कति आविष्कार गर्छन्। तर उनीहरूलाई
यो थाहा छैन त्यसैले उनीहरूलाई धेरै चित्र आदि पठाउनु पर्छ, त्यसपछि उनीहरूलाई पनि थाहा हुन्छ,
आखिरमा बुझ्नेछन्— यो चीज त धेरै राम्रो छ। यसमा लेखिएको छ— ईश्वरीय उपहार। जब आपत्तिको
समय हुन्छ तब आवाज निस्कन्छ फेरि सम्झन्छन् वास्तवमा यो हामीलाई मिलेको थियो। यी
चित्रहरूद्वारा धेरै काम बन्छ। विचाराहरूले बाबालाई चिनेकै छैनन्, सुखदाता त उहाँ एकै बाबा हुनु
हुन्छ। सबैले उहाँको याद गर्छन्। चित्रद्वारा राम्रो सँग बुझ्न सक्छन्। अहिले हेर ३ पाइला पृथ्वी मिल्दैन
फेरि तिमी सारा विश्वको मालिक बन्छौ! यो चित्रले बेलायतमा पनि धेरै सेवा गर्नेछ। बच्चाहरूलाई यी
चित्रहरूको यति कदर छैन। खर्च त हुनु नै छ। राजधानी स्थापना गर्नमा त्यो सरकारको करोडौं रूपयाँ
खर्च भएको हुनु पर्छ। लाखौं मरे। यहाँ त मर्नेको कुरै छैन। श्रीमतमा पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ, तब मात्रै श्रेष्ठ पद
पाउन सक्नेछौ। नत्र पछि सजाय खाने समयमा धेरै पछुताउने छौ। उहाँ बाबा पनि हुनु हुन्छ भने धर्मराज
पनि हुनु हुन्छ। पतित दुनियाँमा आएर बच्चाहरूलाई २१ जन्मको लागि स्वराज्य दिनु हुन्छ। यदि फेरि
कसैले विनाशकारी कर्तव्य गर्नु भने पूरा सजाय खानु पर्छ। यस्तो होइन, जो हुन्छ त्यसलाई देख्दै
गइन्छ, दोस्रो जन्मका बारेमा कसले बसेर विचार गरौस्। मानिसले दान-पुण्य पनि अर्को जन्मको लागि
गर्छन्। तिमी अहिले जे गर्छौ, त्यो २१ जन्मको लागि। उनीहरू जे गर्छन्, अल्पकालको लागि। फल फेरि
पनि नर्कमा नै मिल्छ। तिमीलाई त स्वर्गमा फल मिल्नु छ। रात-दिनको फरक छ। तिमी स्वर्गमा २१
जन्मको लागि प्रारब्ध पाउँछौ। हर कुरामा श्रीमतअनुसार चलनाले बेडा पार हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ—
तिमी बच्चाहरूलाई आँखामा बसाएर बडो आराम सँग लिएर जानेछु। तिमीले धेरै दुःख पायौ। अब

भन्छु— मलाई याद गर। तिमी नाङ्गै आएका थियौ, यो पार्ट बजायौ, अब फेरि वापस जानु छ। यो तिम््रो अविनाशी पार्ट हो। यी कुरालाई कुनै पनि साइन्स घमन्डीले बुझ्न सक्दैनन्। आत्मा यति सानो तारा छ, त्यसमा अविनाशी पार्ट सदाको लागि भरिएको छ, यो कहिल्यै समाप्त हुँदैन। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— म पनि त रचयिता तथा एक्टर हुँ। म कल्प-कल्प पार्ट खेल्न आउँछु। भन्छन्— परमात्मा मन-बुद्धिसहित चैतन्य, ज्ञानको सागर हुनु हुन्छ, तर के चीज हुनु हुन्छ, यो कसैलाई थाहा छैन। जसरी तिमी आत्मा तारासमान छौ, म पनि तारा हुँ। भक्तिमार्गमा पनि मलाई याद गर्छन् किनकि दुःखी छन्, म आएर तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो साथमा लिएर जान्छु। म पनि पण्डा हुँ। म परमात्मा तिमी आत्माहरूलाई लिएर जान्छु। आत्मा मच्छर भन्दा पनि सानो छ। यो समझ पनि तिमी बच्चाहरूलाई अहिले मिल्छ। कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउँछु, बाँकी दिव्य दृष्टिको चाबी म आफैं सँग राख्छु। यो कसैलाई दिन्न। यो भक्तिमार्गमा मेरै काममा आउँछ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई पावन, पूज्य बनाउँछु, मायाले पतित, पुजारी बनाउँछ। सम्झाउन त धेरै सम्झाइन्छ तर कोही बुद्धिमानले सम्झियोस्।

यो टेप मेसिन धेरै राम्रो चीज हो। बच्चाहरूले मुरली त अवश्य सुन्नु छ। धेरै सिकीलधे बच्चाहरू छन्। बाँधेली (बन्धनमा रहेका) गोपिकाहरूमा बाबाको धेरै दया पर्छ। बाबाको मुरली सुनेर धेरै खुशी हुन्छन्। बाबा बच्चाहरूको खुशीको लागि के गर्नु हुन्छ। बाबालाई त रात-दिन गाउँका गोपिकाहरूको ख्याल रहन्छ। निद्रा पनि पढेन, के युक्ति रचौं, कसरी बच्चाहरू दुःखबाट छुट्टाउँछु। कोही त फेरि दुःखमा फँस्नको लागि पनि तयारी गर्छन्, कोही त वर्सा लिने पुरुषार्थ गर्छन्, भने कोही फेरि सम्बन्ध विच्छेद गर्ने पनि पुरुषार्थ गर्छन्। दुनियाँ त आजकल धेरै खराब छ। कोही बच्चाहरू त आफ्नो पितालाई हत्या गर्न पनि पछि पढेनन्। बेहदका बाबाले कति राम्रो सँग सम्झाउनु हुन्छ। म बच्चाहरूलाई यति धेरै धन दिन्छु जसद्वारा कहिल्यै दुःख हुँदैन। त्यसैले बच्चाहरूलाई पनि यति दयावान बन्नु पर्छ— सबैलाई सुखको मार्ग बताउँ। आजकल त सबैले दुःख दिन्छन्, बाँकी शिक्षकले कहिल्यै दुःखको मार्ग बताउँदैनन्। उनीहरूले पढाउँछन्। पढाइ कमाईको स्रोत हो। पढाइद्वारा शरीर निर्वाह गर्न लायक बन्छन्, मिल्न त माता-पिताबाट वर्सा मिल्छ तर त्यो के कामको? जति धेरै धन, त्यति धेरै पाप गर्छन्। नत्र तीर्थ-यात्रा गर्न बडो नम्रता सँग जाने थिए। तर कसै-कसैले त तीर्थ यात्रामा पनि रक्सी लिएर जान्छन्, पछि लुकाएर पिउँछन्। बाबाले देख्नु भएको छ— रक्सी विना रहन सक्दैनन्। कुरै नसोध। लडाईंमा जानेले पनि रक्सी पिउँछन्। लडाईं गर्नेलाई आफ्नो ज्यानको ख्याल रहँदैन। सम्झन्छन्— आत्माले एउटा शरीर छोडेर गएर अर्को लिन्छ। तिमी बच्चाहरूलाई पनि अहिले ज्ञान मिल्छ। यो छी-छी शरीर छोड्नु छ। उनीहरूलाई कुनै ज्ञान छैन। तर बानी परेको छ— मर्ने र मार्ने। यहाँ त हामी आफैं बसी-बसी बाबाको पासमा जान चाहन्छौं। यो पुरानो काँचुली हो। जसरी सर्पले पनि पुरानो काँचुली छोड्छ। ठन्डीमा सुकेपछि निकाल्छ। तिम््रो यो त धेरै छी-छी पुरानो काँचुली हो, पार्ट बजाउँदै अब यसलाई छोड्नु छ, बाबाको पासमा जानु छ। बाबाले युक्ति त बताउनु भएको छ— मन्मनाभवा। मलाई याद गर यसरी बस्दा-बस्दै शरीर छोडिदिनेछौ। संन्यासीको पनि यस्तो हुन्छ— बस्दा-बस्दै शरीर छोडिदिन्छन् किनकि उनीहरूले सम्झन्छन्, आत्मालाई

२०७५ मंसिर १० सोमबार २६-११-२०१८ प्रातः मुरली ओम् शान्ति “बापदादा” मधुबन
ब्रह्ममा लिन हुनु छ, त्यसैले योग लगाएर बस्छन् तर जान सक्दैनन्। जसरी काँशी कलवट खान्छन्, त्यो
जीवघात भयो, यी सन्यासीहरू पनि यस्तै बस्दा-बस्दै जान्छन्, बाबाले देख्नु भएको छ, त्यो भयो
हठयोग संन्यास।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ— तिमीलाई ८४ जन्म कसरी मिल्छ? कति ज्ञान दिनु हुन्छ, कोही बिरलै श्रीमतमा
चल्छन्। देह-अभिमान आउनाले फेरि बाबालाई पनि आफ्नो मत दिन थाल्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ—
देही अभिमानी बन। म आत्मा हुँ, बाबा हजुर ज्ञानका सागर हुनु हुन्छ। बाबा हजुरको रायमा नै चल्नेछु।
कदम-कदममा बडो सावधानी चाहिन्छ। भूलहरू त भइरहन्छन् फेरि पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। जहाँ गए पनि
बाबालाई याद गरिराख। विकर्महरूको बोझ शिरमा धेरै छ। कर्मभोग पनि त चुक्ता गर्नु पर्छ नि।
पछाडिसम्म यो कर्मभोगले छोड्ने छैन। श्रीमतमा चलेर नै पारसबुद्धि बन्नु छ। साथमा धर्मराज पनि हुनु
हुन्छ। त्यसैले जिम्मेवार उहाँ हुनुभयो। बाबा बस्नु भएको छ, तिमीले आफूमाथि किन बोझ राख्छौ?
पतित-पावन बाबालाई पतितहरूको सभामा (महफिलमा) आउनु छ। यो त नयाँ कुरा होइन, अनेक
पटक पार्ट बजाउनु भएको छ, फेरि बजाउनु हुन्छ। यसलाई नै आश्चर्य भनिन्छ। अच्छा—

पारलौकिक बापदादाका सिकीलधे बच्चाहरूप्रति याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी
बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबा समान सबैलाई दुःखबाट मुक्त गर्ने दया गर्नु छ। सुखको मार्ग बताउनु छ।
- २) कुनै पनि विनाशकारी (उल्टो) कर्तव्य गर्नु हुँदैन। श्रीमतमा २१ जन्मको लागि आफ्नो
प्रारब्ध बनाउनु छ। कदम-कदममा सावधानी सँग चल्नु छ।

वरदानः— निन्दकलाई पनि आफ्नो मित्र सम्झेर सम्मान दिने ब्रह्मा बाबा समान मास्टर रचयिता भव

जसरी ब्रह्मा बाबाले स्वयंलाई विश्व सेवाधारी सम्झेर हरेकलाई सम्मान दिनुभयो, सदा
मालेकम् सलाम गर्नुभयो। यस्तो कहिल्यै पनि सोच्नु भएन— अरूले सम्मान दिए भने म
दिनेछु। निन्दकलाई पनि आफ्नो मित्र सम्झेर सम्मान दिनुभयो, त्यसैगरी बाबाको अनुसरण
गर। सम्मान दिनेलाई मात्र आफ्नो नसम्झ, गाली दिनेलाई पनि आफ्नो सम्झेर सम्मान देऊ
किनकि सारा दुनियाँ नै तिमी परिवार हो। सर्व आत्माहरूका आधार तिमी ब्राह्मण हो,
त्यसैले स्वयंलाई मास्टर रचयिता सम्झेर सबैलाई सम्मान देऊ तब देवता बन्छौ।

स्लोगनः— मायालाई सदाको लागि बिदाइ दिनेहरू नै बाबाको बधाइका पात्र बन्छन्।